

[Erling Jensen]

Så jeg skal sige hjertelig tak til ministeren for den mere fyldige redegørelse, vi fik, og det, vi måtte mangle, skal jeg fortsat bede ministeren om at besvare under almindelig del.

Flemming Hansen (KF):

Jeg synes, det var dejligt at se hr. Erling Jensen glad igen; han er meget pænere, når han smiler, men det er vi måske alle sammen.

Hr. Erling Jensen spurgte i sit første indlæg, hvordan vi nu sikrer de størst mulige investeringer. Der vil jeg gerne gentage, hvad jeg sagde noget om i mit indlæg før, at det gør vi ved at acceptere den politik, som den regering, vi har, følger. Vi er i den situation, at det, der sikrer de størst mulige investeringer, er en markedsrente på 10-12 pct. Det er et omkostningsniveau, som erhvervslivet kender tre år frem, så man kan planlægge sin produktion og sin eksport og i forbindelse med eksporten en meget fast kronekurs. På den måde og ingen andre måder sikrer man efter det konservative folkepartis opfattelse investeringerne. For det er vigtigt, at det er mere attraktivt at investere aktivt end passivt i obligationer og bare sidde og klippe dem derhjemme; det giver ingen arbejdspladser overhovedet.

I øvrigt tillader jeg mig ligesom ministeren at være glad for, at der overalt var meget stor tilslutning, ja helt ude på venstrefløj, til det teknologiske udviklingsprogram; det synes jeg var meget glædeligt.

Fru Anne Grete Holmsgård tog mit bankeksempel op – dette, at det havde givet flere arbejdspladser, at man gik over til ny teknologi – og nedvurderede det en lille smule ved at sige, at det skyldes, at hele markedet er udvidet. Det er selvfølgelig rigtigt, men markedet er netop udvidet, fordi man i kraft af elektroniske løsninger har haft masser af overskud til at gå ind på nye, kreative markeder. Forskellen på en bankvirksomhed i dag og for ti år siden er for det første, at en bankvirksomhed i dag er et sted, hvor man tør gå ind – der sidder ikke bag nogle skranke nogle mennesker, man ikke tør tale med. I dag bruger man sin bank både som en slags advokat, en slags revisor, en slags kreditforening, og hvad ved jeg, altså et sted,

hvor man tør gå ind og få råd, som jeg tror en eller anden bank annoncerer med.

Tilbage til det teknologiske udviklingsprogram. Jeg vil gerne understrege, hvor vigtigt det er, at vi kommer i gang her og nu. Jeg vil også gerne nævne eksempler på, hvor mange penge man i andre lande bruger på programmer, der svarer til vores. Det er ikke helt fair at sige, at de svarer til vores, for det er svært at få direkte sammenligninger, men jeg kan sige, at man i Japan bruger 9 mia kr. om året på teknologiske udviklingsprogrammer, i Frankrig 33 mia kr., i USA 54 mia kr., i Danmark 1,5 mia kr. Så det er såmænd ikke, fordi det er så meget, vi bruger, men regnet ud pr. indbygger er det ikke, fordi vi er så helt langt bagud. Jeg har taget tallene med, fordi jeg synes, det viser utrolig meget om, hvordan alle de lande, vi skal konkurrere med, er opmærksomme på den problemstilling, vi står over for.

Jeg vil også gerne nævne et eksempel fra Japan, som vi fik, da vi var på Marienborg for at diskutere det teknologiske udviklingsprogram. Der nævnte direktøren for Teknologisk Institut, at det i Japan tager 3 måneder at klargøre et skib, altså at forberede et skib til produktion. Det tager i Danmark mellem 1 og 1½ år. Eksemplet bruger jeg som det eneste – jeg skal skåne folketingset for flere af de mange eksempler, vi fik den dag – men jeg synes, det viser noget om, hvor kolossalt langt man er i de lande, vi konkurrerer med, og enhver kan jo sige sig selv, hvilken forskel det giver i løn og i renter osv., når man kan gøre det på en fjerdedel af tiden.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at der for mig at se intet alternativ er til dette teknologiske udviklingsprogram. Vi vil se medarbejdere, som bliver omskolet, som bliver efteruddannet i en grad og på et niveau, som vi ikke har set det før. Jeg tror, vi vil se færre arbejdere på arbejdspladserne, men langt flere funktionærer, men alt i alt flere i beskæftigelse, og jeg gentager, at jeg synes, det er vigtigt, at folketingset betragter det teknologiske udviklingsprogram som en national opgave.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):